

Въ втория почеркъ **з, р, ц, ѣ** удължаватъ частитѣ си подъ и надъ реда. Освенъ това той употрѣбѣва и **ѡ**.

Паметникътъ се отличава съ взаимна смѣна на юсоветѣ. Йероветѣ стоятъ ту на епимологичнитѣ си мѣста, ту се замѣнятъ единъ съ други, ту се изясняватъ, **ѣ** въ **о**, **ь** въ **е**, а това посочва македонобългарския произходъ на паметника, както напр. въ думитѣ: **копнѣше, совѣкѣленнѣ, темъны, лестѣ, лестн** и пр. Звукътъ **ѣ** се предава правилно съ **ѣ**; веднажъ **ѣ** е замѣстено съ **ѣ** (**мѣслѣнаго**), а другъ пжтъ е изпуснато (**помшлѣа**). Тия два последни случаи показватъ, че звукъ **ѣ** се е произнасялъ тогава близо до **ѣ** и то не като дифтонгъ. Наречието **всѣгда** е предадено съ **всѣдга**. Паметникътъ произхожда най-късно отъ XII в.

Отъ съдържанието на текста личи, че трета страница не е прѣко продължение на втора, и че помежду имъ е имало други листове. Унищоженитѣ или изтрити части на текста надомѣстихъ било по смисълъ, било като се водѣхъ по съответни стихири, които намѣрихъ въ единъ осмогласникъ № 343, отъ XV в., български изводъ, въ ржк. сбирка на Църк. музей въ София. За показъ на писмото прилагамъ отъ първата страница фотографска снимка, малко намалена. Срв. стр. 448. При печатане на текста двата вида малки носовки (**а**, **а**) замѣнихъ съ **а**, но оставихъ **а**.

Стр. I.

1. . . тѣ: бѣе пѣнѣмн утѣше к[ѣ те-]
бѣ приходимъ грѣшнн: нзбав[а-]
енне просаще ѿ беуслѣнѣхъ [сѣ-]
блѣзнен нашнхъ: нзбавн матн
2. бжнѣ теке велнѣемъ: ~~~~~
Въ срѣ: Бѣи: Кѣ: ѣ: з: пѣ: ѣ: ѣко п[о]
соухоу ходнѣ Нѣ: по безднѣ стопам[н]
гонителѣ Ѡраѡна: възнраа топнма
повѣднѣа пѣ поемъ копнѣше
10. Лѣковенъ свѣтъ рѣжени унѣаѣ
прѣбавѣнаѣ смѣртъ кеде ны ра[з-]
дроушнаа еси унѣаѣ: оумрѣщ[ѣвѣе-]
ныхъ тѣа бѣе: Сладостна [доу-]
ховноа ѣзвено срѣце мое: ~ [до-]
15. брѣхъ дѣлѣ: тѣмже ма са т[ѣбѣ]